

A Fővárosi Ítéltábla a Mile és Mile Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Mile Adrienn Katalin ügyvéd) által képviselt dr. felperes neve (....) I. rendű és a S... Bt. (....) II. rendű felpereseknek, az Istvánfi és Tekler Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Istvánfi Dániel ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (....) I. rendű, az OBH Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztálya által képviselt II.rendű alperes neve (....) II. rendű és a dr. Baranyai Nándor jogtanácsos által képviselt III.rendű alperes neve (....) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2012. november 8. napján kelt, 27.P...../2009/121. számú ítélete ellen az I. rendű felperes által 125. sorszámon, az I. rendű alperes részéről 126. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.

Az I. rendű felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetének a dr. N... L..., a K... I... magánnyomozó, a S... I... Á... Z...K..., a dr. K... P..., a S... K..., a S... és a kárvallottak, valamint a dr. K... K... aláírású levelekkel kapcsolatos részét elutasítja. A további két jogsértés tekintetében megállapítja, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a 2003. május 16. napján kelt, a M... P... T... E... B...ához címzett levelében az I. rendű felperest antiszociálisnak, valamint a 2003. június 6. napján kelt, a Szentendre Város Rendőrségéhez címzett levelében közveszélyes pszichopátának nevezte, megsértette az I. rendű felperes jóhírnévhez és a becsülethez fűződő személyiségi jogait, és a jövőre nézve eltiltja a jogsértéstől.

Megállapítja, hogy az I. rendű felperes is megsértette az I. rendű alperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a S... Karának írt, 2008. május 20. napján keltezett levelében valótlanul állította, hogy az I. rendű alperes álneveken, a felperest rágalmozó hét darab levelet írt a P... T... technikai eszközeinek felhasználásával.

Mellőzi az I. rendű alperesnek az I. rendű felperes javára perköltség fizetésében marasztalását, az I. rendű felperes és az I. rendű alperes vonatkozásában akként rendelkezik, hogy felmerült elsőfokú perköltségüket maguk viselik. A felpereseket kötelezi, hogy az általuk le nem rótt 270.000 (Kétszázhetvenezer) kereseti illetéket külön felhívásra egyetemlegesen fizessenek meg az államnak. Az I. rendű alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 180.000 (Száznyolcvanezer) forint viszontkereseti illetéket az állam viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a III. rendű alperesnek 20.000 (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési jogára és az I. rendű alperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetékből az I. és II. rendű felperes egyetemlegesen köteles 360.000 (Háromszázhatvanezer) forint illetéket az államnak megfizetni külön felhívásra, míg 240.000 (Kétszáznegyvenezer) forint a fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát a 2003. május 13-án kelt, a M... P... T... E... B...ához, valamint a 2003. június 3-án kelt, a Szentendrei Rendőrség részére címzett beadványában azon kitételekkel, melyekben az I. rendű felperest antiszociálisnak, közveszélyes pszichopátának nevezte; továbbá a 2004. május 3-án kelt dr. N... L... aláírású, a 2004. december 15-én kelt K... I... magánnyomozó aláírású, a 2005. február 3-án kelt felperes neve Á... Z... K... aláírású, a 2005. február 10-én kelt dr. K... P... aláírású, a 2005. március 9-én kelt S... K... aláírású, a 2006. november 17-én kelt S... és a kárvallottak aláírású, valamint a 2006. január 24-én kelt dr. K... K... aláírású levelekkel, melyben a felperes személyiségére nézve a fentiekkel egyező megállapításokat tett; míg ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 100.000 forint perköltséget.

Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a II. rendű alperesnek 15.000 forint, a III. rendű alperesnek 30.000 forint perköltséget.

Végül kötelezte az I. rendű felperest, hogy 33.000 forint, a felpereseket, hogy egyetemlegesen 150.000 forint kereseti illetéket fizessenek meg az államnak külön felhívásra.

Az ítélet tényállása szerint a felperes 1997 óta a S... u. 1/A. szám alatti családi házban lakik, pszichológus diplomája mellé 1995-ben a H... I... E... Egyetem O... T... K...án akupunktúra szakdiplomát szerzett. Természetgyógyászati tevékenységet járóbeteg ellátás formájában gyakorolhat, engedélye az akupunktúrás detoxikáló tevékenységre is kiterjedt. Az I. rendű alperes családjával 2000-ben költözött a S... u. 12. szám alatti lakóházba. Az I. rendű felperes és az I. rendű alperes házastársa, G... L... között 2003 tavaszára rossz szomszédi viszony alakult ki, melynek eredményeként a két férfi több ízben sértegette egymást.

Az I. rendű alperes az utcában lakó több személlyel beszélt a felmerült problémáról, így tudomására jutott, hogy az I. rendű felperesnek másokkal is támadt már konfliktusa. A velük való megbeszélés alapján 2003. május 16-án a M... P... T... E... B...ához intézett levelet, majd 2003. június 6-án a Szentendrei Rendőrkapitánysághoz az előzőhöz hasonló tartalmú levelet juttatott el. E két levelet az elsőfokú bíróság teljes terjedelmében a tényállás részévé tette.

A Szentendrei Rendőrkapitányságon az I. rendű alperes bejelentése alapján eljárás nem indult, a feljelentést, mint általános ügyiratot selejtezték.

Az I. rendű felperes 2003. június 3-ai incidens hatására június 6-án feljelentést tett G... L... ellen, a Szentendrei Városi Bíróság azonban az eljárást megszüntette, megállapítva, hogy a kifogásolt kijelentés G... L... részéről elhangzott, azonban nem félelemkeltési célzattal, és konkrét, komoly fenyegetés sem valósult meg.

Az I. rendű alperes által írt levelekről az I. rendű felperes 2003. október 15-én szerzett tudomást a bírósági iratokból, amelynek eredményeként 2003. november 14-én feljelentést tett becsületsértés szabálysértése miatt. A Szentendrei Városi Bíróság az I. rendű alperest felmentette a hamis vád vétségének vádjától, megállapítva, hogy az I. rendű alperes abban a tudatban közölt tényeket, hogy azok a valóságnak megfelelnek.

Az I. rendű felperes 2008. január 24-én ismét bírósághoz fordult az el nem bírált cselekmények vonatkozásában és kérte a büntetőeljárás lefolytatását a rágalalmazás vétsége miatt. A jogerős ítélet az I. rendű alperest megrovásban részesítette, megállapítva, hogy az I. rendű alperes bűnös folytatólagosan elkövetett rágalalmazás vétségében, azonban a cselekmény már csekély fokban veszélyes a társadalomra az eltelt időre tekintettel.

Az I. rendű felperes élettársa az I... Kft-nél dolgozott ebben az időszakban, melynek igazgatója részére az elsőfokú ítélet indokolása szerint 2004 májusában dr. N... L... aláírással az I. rendű alperes levelet írt. E levél miatt az I. rendű felperes 2004. május 13-án feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, a bíróság azonban az I. rendű alperest a vád alól jogerős ítéletével felmentette, megállapítva, hogy a bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt láncolatot, amelyek minden kétséget kizáróan, büntetőjogi bizonyossággal megalapoznák az I. rendű alperes büntetőjogi felelősségét.

Ismertette az elsőfokú ítélet továbbá, hogy az I. rendű felperes akupunktőri tevékenységét a B... fszt. 3. szám alatti lakásban végezte, amely lakóház lakóinak az I. rendű alperes K... I... magánnyomozó aláírással 2004 decemberében levelet írt. Ennek következtében az I. rendű felperes ismét feljelentést tett.

Az ítéleti tényállás szerint az I. rendű alperes további leveleket küldött az A... Gyógyközpontba dr. V... M... igazgató részére 2005. február 3-án „felperes neve Á... Z... K...”, február 10-én dr. K... P..., majd 2005. március 9-én S... K... aláírással. Az I. rendű felperes e levelek következtében feljelentéssel élt, a nyomozás azonban

nem vezetett eredményre, ezért a bíróság a büntetőeljárást megszüntette. Az I. rendű alperes emellett 2006. november 16-án „S... és a kárvallottak” aláírással is levelet írt az O... K... E... Kórházának főorvosa, dr. I... T... részére. 2006. január 24-én dr. K... K... aláírással az Országos Foglalkoztatásfejlesztési Alapítványnak küldött levelet, melynek következtében az I. rendű felperes feljelentést tett. Az elkövető személye ez esetben sem volt megállapítható, ezért a bíróság a büntetőeljárást megszüntette.

Az I. rendű felperes 2008. május 20-án levelet intézett a S... Egyetem T... és S... T... Karának dékánjához, ahol az I. rendű alperes dolgozott.

Az I. rendű alperes 2008 augusztusában a s... ingatlanból a családjával együtt elköltözött.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az I. rendű alperes megsértette az I. rendű felperes emberi méltóságát és a II. rendű felperes jóhírnevét, amikor névtelen levelek sorozatát intézte a felperesekkel kapcsolatban álló szakmai partnerekhez. Az I. rendű felperes kérte az I. rendű alperes eltiltását a további jogsértéstől, bocsánatkérésre kötelezését és 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés (a 108-as sorszámú keresetmódosítás szerint helyesen: 3.000.000 forint kártérítés, amelyből 2.300.000 forint vagyoni kár, 500.000 forint nem vagyoni kár és 200.000 forint elmaradt vagyoni előny) megfizetésére kötelezését is a felperesek javára, egyetemlegesen.

A felperesek a II. rendű alperes vonatkozásában annak megállapítását kérték, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperesek személyiségi jogát, ezen belül az egyenlő bánásmódhoz fűződő jogát. Emellett a felperesek jogbiztonsághoz fűződő érdeke is sérült előadásuk szerint. Kérték a II. rendű alperes kötelezését 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

A III. rendű alperes tekintetében a felperesek annak megállapítását kérték, hogy az egyenlő bánásmódot, illetve az I. rendű felperes esetében az emberi méltóságot sértették meg az eljáró kerületi rendőrkapitányságok a nyomozati eljárás során. A jogsértés tényének megállapításán túl a III. rendű alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kérte az I. rendű felperes kötelezni.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állítása szerint csak azt a két levelet írta, amelyen az aláírása is szerepel, a többi nem tőle származik. A két levélben nem állított valótlanságokat az I. rendű felperesről, ennek tényét a bíróság ítélete is megállapította.

Viszontkeresetet terjesztett elő annak megállapítása iránt, hogy az I. rendű felperes megsértette a személyhez fűződő jogát azzal, hogy alaptalan feljelentései nyomán 7 éve folyamatosan különféle hatóságokhoz kell járnia. Az idézések miatt a munkahelyéről többször hiányzott, ezért anyagi hátrányokat szenvedett. Az idézések lejáraták őt a postai dolgozók, illetve lakókörnyezetében élők előtt. Előadta továbbá, hogy az I. rendű felperes a házára szerelt kamerát az I. rendű alperes és családja házának bejáratára irányította, így folyamatos megfigyelés alatt éltek. Mindezek következtében 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés

megfizetésére kérte az I. rendű felperes kötelezését.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az Alaptörvényben meghatározott egyes jogosultságok - így a jogbiztonsághoz való jog - nem lényegíthetők át a Ptk. rendszerébe. A polgári per bírósága emellett nem vonhatja el a büntetőbíróság hatáskörét és döntését sem mérlegelheti felül. Ebben az összefüggésben az egyenlő bánásmód elvének sérelme nem is értelmezhető.

A III. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a nyomozóhatóságok a rájuk vonatkozó jogszabályoknak megfelelően jártak el, a szükséges nyomozati cselekményeket lefolytatták.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta. Határozatát a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdésére, 76. §-ára, 78. §-ának (1) és (2) bekezdésére és 84. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Az alperesek felelősségét külön vizsgálta meg.

A 2003. május 17-én és június 3-án kelt levelek tekintetében rögzítette, hogy azok vonatkozásában a Szentendrei Városi Bíróság jogerős ítéletével a hamis vád vétsége alól az I. rendű alperest felmentette, ugyanakkor az 5.B.66/2009/7. számú ítéletével bűnösnek találta folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétségében, a 2003. május 16. és június 6-i leveleiben foglalt kitételekkel.

A később született levelek vonatkozásában az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes tagadásával szemben tényként állapította meg, hogy a levelek szerzője az I. rendű alperes. Kifejtette, hogy bár az igazságügyi írásszakértői vélemény a felperesi állítást a levelek szerzősége tekintetében nem támasztotta alá, ugyanakkor a nyelvészszakértői vélemény alapján kétséget kizáró bizonyossággal lehetett következtetni a szerző személyére. S... F... J... - a perben kirendelt szakértő - ugyanis azt állapította meg, hogy a vitatott írásművek szerzője nagy valószínűséggel azonos az első két levél szerzőjével és a később született levelek esetében kizárta az utánzás lehetőségét. A szakértő az I. rendű alperes észrevételeinek figyelembevételével szakvéleményét kiegészítette, annak további vizsgálata az elsőfokú bíróság álláspontja szerint szükségtelen volt.

Mindezekre tekintettel azt állapította meg, hogy a különböző személyekhez és szervezetekhez, különböző névalírással intézett levelek szerzője az I. rendű alperes volt. A levelek tartalma túlnyomórészt azonosságot mutat a Szentendrei Városi Bíróság két ítéletében már elbírált levelek jellegével az I. rendű felperes személyiségére vonatkozó kitételek tekintetében. Mindezen kifejezések alkalmasak arra, hogy az I. rendű felperes becsületét és jóhírnevét megsértse.

A II. rendű felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Kifejtette, hogy a levelekben az I. rendű alperes mindig az I. rendű felperesre, mint természetes személyre utalt és soha nem hozta őt összefüggésbe a II. rendű felperessel. Mindemellett a II. rendű felperes személye közvetlenül nem azonosítható az I. rendű felperessel, ezért az I. rendű felperes jóhírnevének megsértése nem vonja maga

után a II. rendű felperes jóhírnevének sérelmét is.

Elutasította továbbá az I. rendű felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett, bocsánatkérésre kötelezés iránti kereseti kérelmét. Álláspontja szerint ugyanis a bocsánatkérés kifejezés olyan szubjektív elemet tartalmaz, amely nem pótolható a bíróság erre kötelező ítéletével. Nem látta indokoltnak azt sem, hogy az I. rendű alperest kötelezze arra, hogy a jogsértésről a levelek címzettjeit értesítse, figyelemmel az eltelt hosszú időre és az emberi figyelem és emlékezete mulandóságára.

Nem találta megalapozottnak a felperesek nem vagyoni, és a II. rendű felperes vagyoni kárigényét sem. Kifejtette, hogy az eljárásban nem merült fel adat arra, hogy az I. rendű felperest bármilyen hátrány érte volna az I. rendű alperes által írt levelek következtében, mert azokat a címzettek egyáltalán nem, vagy alig vették komolyan. Emellett az I. rendű felperes nem bizonyította, hogy a lejárató kampány számára komoly traumát okozott, és azok következtében évekig magyarázkodásra kényszerült.

A felpereseknek a II. és III. rendű alperesekkel szemben az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított keresete tekintetében az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebtv.) 7. §-ának (1) bekezdése és 8. §-ának t) pontjára utalással kifejtette, hogy a felperesek egyáltalán nem jelöltek meg olyan sajátosságot, amelyre tekintettel esetükben a II. rendű alperes hátrányos megkülönböztetést alkalmazott volna, míg a III. rendű alperes tekintetében megjelölt sajátosság túlságosan általánosító és az nem felel meg a jogszabályi követelményeknek.

Az I. rendű felperesnek a III. rendű alperessel szembeni, az emberi méltóság megsértésére alapított kereseti kérelme kapcsán az elsőfokú bíróság utalt az irányadó bírói gyakorlatra, amely szerint a hivatkozott sérelem megállapítására akkor van lehetőség, amennyiben az eljáró szervek az eljárási szabályokat kifejezetten az I. rendű felperes személyére tekintettel sértették meg, illet azonban a felperesek igazolni nem tudtak.

A II. rendű alperessel szemben az I. rendű felperes által előterjesztett, a jogbiztonsághoz fűződő érdek sérelmére alapított kereseti kérelem vonatkozásában azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes az I. rendű felperest nem zárta el a jogorvoslat lehetőségétől, hiszen a fellebbezés jogával élhetett. Emellett a személyiségi jogi per nem szolgálhat alapul a bíróságoknak az adott egyedi ügyben tett intézkedései felülbírálatára.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a II. és a III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

Teljes egészében alaptalannak találta az I. rendű alperes viszontkeresetét, amelyben az I. rendű felperes által ellene indított számtalan eljárás őt érintő hátrányos következményeire hivatkozott. Kifejtette, hogy az állandó bírói gyakorlat szerint önmagában egy eljárásnak a kezdeményezése nem alapoz meg személyiségvédelmet annak javára, aki ellen az eljárás indult, míg annak ténye,

hogy az I. rendű felperes a házára szerelt kamerát az I. rendű alperes családi házána bejáratára irányította, nem alapoz meg személyiségi jogsértést. Egyrészt pontosan nem tisztázható, hogy a kamera hová irányult, másrészt további bizonyításra szorulna, hogy az I. rendű felperest az I. rendű alperes és családja megfigyelésének célzata vezette.

A perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, 81. §-ának (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

A döntéssel szemben a felperesek és az I. rendű alperes nyújtottak be fellebbezést.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetve annak hatályon kívül helyezését kérték. Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú ítélet nem merítette ki a kereseti kérelmet, továbbá nem adta okát annak, hogy a II. és a III. rendű alperesekkel szembeni keresetet miért nem találta megalapozottnak. Az ítélet emellett a II. és a III. rendű alperesek vonatkozásában irat- és tényállásellenes megállapításokon nyugszik. Az elsőfokú bíróság eljárása jogszabályba ütközött, amikor az I. rendű alperest nem kötelezte a viszontkereseti illeték megfizetésére és bocsánatkérésre, melynek indokát sem adta annak ellenére, hogy a jogsértést megállapította az I. rendű alperes oldalán. Kimaradt az ítéletből a felperesek által érvényesített 2.380.000 forintos tényleges költségen nyugvó igény, amelynek megfizetésére az I. rendű alperest kérték kötelezni. Emellett nincs nyoma annak sem, hogy az I. és a II. rendű felperesek illetékmentességet kértek az eljárás során. Az ítélet továbbá számos téves megállapítást tartalmaz, amelyeket az I. rendű felperes fellebbezése részletesen ismertetett és azt egyenként cáfolt.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperesek keresetének elutasítását, valamint az I. rendű alperes viszontkeresetének teljesítését kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a vitatott hét levél kapcsán megállapította ítéletében, hogy azok szerzője az I. rendű alperes annak ellenére, hogy mind a felperesek által felkért szakértő, mind pedig a perben kirendelt igazságügyi nyelvész-szakértő csak valószínűségi véleményt adott. Ez utóbbi nagy valószínűséggel azonosnak véleményezte a levelek szerzőjét a nem vitásan az I. rendű alperestől származó két levél szerzőjével. Az elsőfokú bíróság a valószínűségi véleményeket kétséget kizáró bizonyosságúnak ítélte, miközben más bizonyíték az I. rendű alperes terhére nem merült fel. Ugyanakkor figyelmen kívül hagyta a nevezett levelekkel kapcsolatos büntetőbíróági ítéleteket, amelyekhez pedig kötve van. A büntetőügyekben a felperes magánvádlóként ugyanazt a két szakértői véleményt csatolta be bizonyítékkul, amelyeket az elsőfokú bíróság is értékelt. A büntetőbíróóságok tehát ugyanabból a bizonyítási anyagból ellenkező következtetésre jutottak, ami ítélt dolgot eredményez. Az elsőfokú bíróság emellett nem tett eleget a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak, hiszen az igazságügyi nyelvész-szakértő valószínűségi véleményén kívül más bizonyíték nem állt rendelkezésre. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a felperesek keresetének elutasítása indokolt.

Az I. rendű alperes összefoglalta fellebbezésében azokat az elsőfokú eljárásban már kifejtett indokokat, amelyek álláspontja szerint a vizontkeresetét alátámasztják. Ezt akként összegezte, hogy az I. rendű felperes tevékenysége következtében idegileg és anyagilag egyaránt kimerült, 8 év telt el úgy, hogy az akkor 5 éves kislával nem tudott foglalkozni, helyette kényszerűségből az eljárásokkal törődött. A kért 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés nem kárpótolja az elszenvedett megaláztatásokat, amelyeket átélt és fellebbezésében ismét felsorolt, azonban legalább enyhíti azt a helyzetet, amely ennek következtében előállt.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet I. rendű alperes fellebbezésével érintett részének helybenhagyását kérték, annak helyes indokai alapján.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira utalással.

A felperesek fellebbezése nem alapos, az I. rendű alperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, meghozott érdemi döntésével azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet.

Alappal hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy az ítélet nem ismerteti a felperesek által érvényesített 2.380.000 forintos tényleges költségen nyugvó kártérítési igényt, amelynek megfizetésére az I. rendű alperest kérték kötelezni. Az ítélet szerint az I. rendű felperes az I. rendű alperessel szemben 1.000.000 forint nem vagyoni kár megtérítését kérte, valójában azonban a 108-as sorszámú keresetmódosításban az I. rendű felperes összesen 3.000.000 forint kártérítés iránti igénnyel élt, amelyből 2.300.000 forint vagyoni kár, 500.000 forint nem vagyoni kár és 200.000 forint elmaradt vagyoni előny. A másodfokú bíróság a jelzett hiányosságot maga is észlelte, a tényállást ezért ennek megfelelően kiegészítette. Ez azonban nem eredményezte, hogy az elsőfokú bíróság eljárása a Pp. 213. §-ának (1) bekezdésébe ütközött, mert a meghaladó keresetet elutasító rendelkezés kiterjed a felemelt keresetre is.

Az elsőfokú bíróság továbbá nem döntött a felperesek illetékeljegyzési jog iránti kérelméről, ez azonban nem lényeges eljárási hiba, mivel az eljárás tárgyára tekintettel a feleket jövedelmi és vagyoni viszonyaikra tekintet nélkül illetékeljegyzési jog illeti meg az Itv. 62. §-ának (1) bekezdés f) pontja alapján.

Ezek mellett eljárási hiba, hogy az elsőfokú bíróság a sérelmezett kitételeket tartalmazó leveleket teljes egészükben az ítélet tényállásának részévé tette, ahelyett, hogy azokat összefüggésükben ismertette volna, a kifogásolt közlések kiemelésével. Ez a hiányosság azonban a másodfokú eljárás során pótolható volt, így nem indokolta az eljárás megismétlését.

Mindezek következtében az ítélőtábla az ítélet hatályon kívül helyezését nem látta

indokoltnak, ezért azt érdemben bírálta felül.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. rendű alperes az általa - elismerten - írt két levéllel megsértette az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az elsőfokú ítélet azonban helytelenül tüntette fel a két levél dátumát 2003. május 13-ában és június 3-ában, mert a M... P... T... E... B...á-hoz címzett levél ténylegesen 2003. május 16-án, míg a Szentendre Város Rendőrségéhez címzett levél 2003. június 6-án kelt. Emellett az elsőfokú bíróság e két levél kapcsán csak az I. rendű felperes jóhírnevének sérelmét állapította meg, holott az I. rendű felperes a Ptk. 76. §-a szerint a becsülete sérelmét is állította. Alappal hivatkozott az I. rendű felperes a perben arra, hogy a két levélben írt közlések alkalmasak az I. rendű felperes társadalmi értékelésének hátrányos befolyásolására. Az I. rendű alperes e két levélben olyan, a lakóközösségében történt cselekményeket panaszolt, amelyeket az I. rendű felperesnek tulajdonított, és ennek során az I. rendű felperest antiszociálisnak, közveszélyes pszichopátának nevezte. Az I. rendű felperesre vonatkoztatott és általa kifogásolt állítások nem tényközlések, hanem azokkal az I. rendű alperes véleményét fejezte ki, azonban oly mértékben sértő, bántó, a társadalmi érintkezés tolerálható színvonalát meghaladó módon, amelynek eredményeképpen a sérelmezett kijelentések a véleménynyilvánítás szabadságának határait egyértelműen és nyilvánvalóan túllépték. Ezért helyesen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy e két levélben szereplő állítások alkalmasak személyiségi jogsértés megállapítására. Az Ítélet táblája azonban az elsőfokú ítéletben szereplő megállapítás megszövegezésének pontosítását látta szükségesnek a rendelkező részben foglaltak szerint.

Alappal hivatkozott az I. rendű alperes a fellebbezésében arra, hogy a további hét levél kapcsán nem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy azok szerzője az I. rendű alperes. A büntetőeljárás során beszerzett bizonyítékokkal, a büntető bíróságok döntéseivel, a jelen perbeli informatikai szakértők vizsgálatával és az I. rendű alperes következetes tagadásával szemben mindössze egyetlen bizonyíték, a nyelvész szakértő véleménye állt, aki nagy valószínűséggel azonosnak véleményezte a levelek szerzőjét a nem vitásan az I. rendű alperestől származó két levél szerzőjével. Az elsőfokú bíróság a valószínűségi véleményeket kétséget kizáró bizonyosságnak ítélte, és nem látta szükségét a szakvélemény további kiegészítésének sem. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját nem osztotta, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az I. rendű alperes jogsértésének kétséget kizáró módon való megállapítására nem látott lehetőséget, ezért az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset vonatkozó részét elutasította.

Ennek következtében az I. rendű alperes viszontkeresete részben alaposnak bizonyult, mert a hét további levéllel kapcsolatban a S...-hoz írt levelében megfogalmazott valótlan és sértő tényállítással az I. rendű felperes az I. rendű alperes jóhírnevét sértő magatartást valósított meg. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében megváltoztatta, és az I. rendű felperes jogsértését megállapította. A viszontkereset további részének elutasításáról

azonban helyes indokok alapján döntött az elsőfokú bíróság, mert a büntető eljárás kezdeményezése önmagában nem alapoz meg személyiségvédelmet és az I. rendű alperes által állított, de nem bizonyított kamerával való megfigyelés sem.

Megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes és az I. rendű alperes kártérítési követelését is. Bár a jogsértés a fentiek szerint mind az I. rendű felperes, mind pedig az I. rendű alperes oldalán megvalósult, azonban sem a nemvagyoni kárt megalapozó hátrányt, sem a vagyoni kár bekövetkeztét a felek a perben nem bizonyították.

Az I. rendű felperes keresetében kérte az I. rendű alperes eltiltását a sérelmezett magatartástól, ugyanakkor az elsőfokú ítélet rendelkező része ilyen rendelkezést nem tartalmaz, mely tényből következően az elutasító rendelkezés vonatkozik e kereseti kérelemre, annak ellenére, hogy az indokolás szerint az elsőfokú bíróság az igényt alaposnak találta. A jogsértés megállapítására tekintettel az objektív jellegű, eltiltás jogkövetkezmény alkalmazása indokolt, ezért e részben is megváltoztatta a másodfokú bíróság az ítéletet és a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett az eltiltásról.

Az I. rendű felperesnek az I. rendű alperes bocsánatkérésre kötelezésére irányuló kereseti kérelme tekintetében hangsúlyozza az Ítélet tábla, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontjában szabályozott, elégtétel adására irányuló igény szintén az ún. objektív jogkövetkezmények közé tartozik. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a bíróság a személyiségi jogi jogsértést megállapítja, az elégtétel adásának elrendelése erre irányuló kereseti kérelem esetén nem mellőzhető. A konkrét forma tekintetében a bíróság nincs szorosan kötve a kereseti kérelemhez, azt az eset összes körülményeire figyelemmel határozhatja meg. Az elégtétel adásának azonban ugyanolyan mértékű nyilvánossághoz kell igazodnia, mint amilyen nyilvánosság mellett maga a jogsértés történt. A másodfokú bíróság ezért az I. rendű alperest arra kötelezte, hogy 15 napon belül magánlevélben kérjen elnézést az I. r. felperestől az elkövetett jogsértésért és erről a két levél címzettjét is értesítse.

A fentiek következtében megváltozott a pernyertesség-pervesztesség aránya az I. rendű felperes és az I. rendű alperes vonatkozásában, ami a perköltségről rendelkező döntés megváltoztatását is maga után vonta. A Fővárosi Ítélet tábla ezért mellőzte az I. rendű alperesnek az I. rendű felperes javára perköltség fizetésében marasztalását, továbbá az I. rendű felperes és az I. rendű alperes vonatkozásában akként rendelkezett, hogy felmerült elsőfokú perköltségüket maguk viselik.

A másodfokú bíróság teljes egészében helyesnek találta az elsőfokú ítéletnek a II. rendű felperes keresetét elutasító rendelkezését, hangsúlyozva, hogy a II. rendű felperesre vonatkozó kitétel nem szerepelt a levelekben. Azokban az I. rendű alperes mindig az I. rendű felperesre, mint természetes személyre utalt és soha nem hozta őt összefüggésbe a II. rendű felperessel. Mindemellett a II. rendű felperes személye közvetlenül nem azonosítható az I. rendű felperessel, ezért az I. rendű felperes jóhírnevének megsértése nem vonja maga után a II. rendű felperes

jóhírnevének sérelmét is.

Osztható volt az elsőfokú ítélet álláspontja a II. és a III. rendű alperessel szembeni kereset elutasítása tekintetében is. Helyesen fejtette ki az egyenlő bánásmódhoz való jog sérelme körében, hogy az Ebktv. felhívott rendelkezései szerint - amelyből származó igény személyiségi jogi per során érvényesíthető - tartózkodni kell minden olyan magatartástól, ami egyes személyekkel vagy csoportokkal szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést eredményez. Ez azonban csak akkor értékelhető, ha az Ebktv. 8. § a-t) pontjaiban meghatározott, védett tulajdonság miatt vagy arra tekintettel tanúsították és az állított hátrány ezzel oksági kapcsolatban van. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy ez a perbeli esetben ez nem volt megállapítható.

Megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság a jogbiztonsághoz való joggal kapcsolatban előterjesztett igény elutasításáról. Az ítéltábla az ítélet indokait azzal egészíti ki, hogy a jogbiztonságot az állam köteles biztosítani, oly módon, hogy a jogrendszer egésze és az egyes jogszabályok világosak, egyértelműek és kiszámíthatóak. A II. és a III. rendű alpereseknek nincs jogalkotási szerepe, ezért a jogbiztonság elvét sem sérthették meg. Jogsértés hiányában pedig a további igények is alaptalanok.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az ismertetettek szerint - részben megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A III. rendű alperessel szembeni kereset tekintetében eredménytelenül fellebbező felpereseket a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított jogtanácsosi munkadíj formáját öltő másodfokú perköltség megfizetésére.

Az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga és az I. rendű alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő 81. §-ának (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2013. december 12.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitel  l: